

Sprawa T-346/06 R

Industria Masetto Schio Srl (IMS)

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich

Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Wniosek o zawieszenie wykonania — Dyrektywa 98/37/WE — Dopuszczalność — Fumus boni iuris — Pilny charakter — Wyważenie interesów

Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 7 czerwca 2007 r. . . . II - 1786

Streszczenie postanowienia

1. *Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Przesłanki dopuszczalności — Dopuszczalność prima facie skargi głównej*
(art. 242 WE i 243 WE; regulamin Sądu Pierwszej Instancji, art. 104 § 2)
2. *Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Przesłanki dopuszczalności — Dopuszczalność prima facie skargi głównej*
(art. 242 WE i 243 WE; regulamin Sądu Pierwszej Instancji, art. 104 § 2; dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 98/37, art. 2 ust. 1 i art. 7 ust. 1 i 2)

3. *Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Przesłanki dopuszczalności — Dopuszczalność prima facie skargi głównej*
(art. 230 akapit czwarty WE, art. 242 WE i 243 WE; dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 98/37, art. 2 ust. 1 i art. 7 ust. 2)
4. *Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zawieszenie wykonania — Przesłanki zastosowania — Pilny charakter — Poważna i nieodwracalna szkoda*
(art. 242 WE; regulamin Sądu Pierwszej Instancji, art. 104 § 2)

1. Aby uznać wniosek o zawieszenie wykonania aktu za dopuszczalny, skarżący musi dowieść istnienia pewnych okoliczności pozwalających uprawdopodobnić dopuszczalność skargi w postępowaniu głównym, z którą jest związany jej wniosek o zastosowanie środka tymczasowego, a to celem uniknięcia sytuacji, w której skarżący mógłby, poprzez zastosowanie środka tymczasowego, uzyskać zawieszenie wykonania aktu, którego stwierdzenia nieważności sąd wspólnotowy by następnie odmówił wskutek uznania skargi za niedopuszczalną. Ze względu na pilny charakter postępowania w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego takie badanie dopuszczalności skargi w postępowaniu głównym jest z konieczności skrótowe. W ramach rozpoznawania wniosku o zastosowanie środka tymczasowego dopuszczalność skargi w postępowaniu głównym może być bowiem oceniana tylko prima facie, gdyż celem tego badania jest stwierdzenie, czy skarżąca przedstawiła okoliczności wystarczające, aby uzasadnić a priori wniosek, że dopuszczalność skargi w postępowaniu głównym nie jest wykluczona. Sędzia orzekający w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych może uznać ten wniosek za niedopuszczalny jedynie wtedy, gdy zostanie całkowicie wykluczo-

na dopuszczalność skargi w postępowaniu głównym. W przeciwnym wypadku rozstrzygnięcie o dopuszczalności na etapie postępowania w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego, w sytuacji gdy nie została ona prima facie całkowicie wykluczona, przesądzałoby o orzeczeniu Sądu w postępowaniu głównym.

(por. pkt 31–33)

2. Uwzględniając systematykę i cel dyrektywy 98/37 w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do maszyn, wydaje się, że prima facie Komisja ma obowiązek, a nie jedynie uprawnienie, na mocy przepisów art. 7 dyrektywy, do wypowiedzenia się w kwestii środka krajowego, który został jej notyfikowany. Wydaje się również prima facie, że Komisja zobowiązana jest wypowiedzieć się nie co do projektu środka, ale co do samego środka krajowego, który po przyjęciu go przez

państwo członkowskie powoduje ograniczenie swobodnego przepływu omawianych maszyn.

Komisji może wywoływać wiążące skutki prawne dla producentów maszyn, których ten akt dotyczy.

(por. pkt 39, 40, 42)

Ponadto na podstawie przepisów art. 2 ust. 1 tej dyrektywy państwa członkowskie podejmują wszelkie właściwe środki w celu zapewnienia, aby maszyny lub elementy bezpieczeństwa, objęte zakresem zastosowania tej dyrektywy, mogły być wprowadzane do obrotu i oddawane do użytku wyłącznie wówczas, gdy nie zagrażają zdrowiu i bezpieczeństwu osób lub, w stosownych przypadkach, zwierząt domowych oraz mieniu.

A zatem sędzia orzekający w przedmiocie zastosowania środków tymczasowych nie jest w stanie wykluczyć, że stwierdzenie przez Komisję uzasadnionego charakteru krajowego środka przyjętego przez państwo członkowskie na podstawie art. 7 ust. 1 omawianej dyrektywy i przekazanie tej informacji pozostałym państwom członkowskim, zgodnie z art. 7 ust. 2 tej dyrektywy, zmienia w istotny sposób sytuację prawną producenta maszyn, których dotyczy akt Komisji, gdyż stoi na przeszkodzie wprowadzaniu ich do obrotu lub oddawaniu do użytku na rynkach państw członkowskich będących adresatami tego aktu. Nie można zatem *prima facie* wykluczyć, że akt

3. W przypadku, gdy instytucja kieruje do państwa członkowskiego akt wspólnotowy, jeśli działanie, jakie zobowiązane jest podjąć państwo członkowskie w celu wykonania tego aktu, ma charakter automatyczny lub jeśli skutki tego aktu narzucają się jednoznacznie, dotyczy on bezpośrednio każdej osoby, na którą ma wpływ to działanie. Jeśli natomiast akt daje państwu członkowskiemu swobodę w podejmowaniu działania albo nie zobowiązuje go do działania w określony sposób, to nie sam akt, lecz działanie lub jego brak ze strony państwa członkowskiego bezpośrednio dotyczy danej osoby.

Jeśli państwa członkowskie są adresatami aktu, w którym Komisja informuje je na mocy art. 7 ust. 2 dyrektywy 98/37 w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do maszyn, że krajowy środek ustanawiający zakaz wprowadzania na rynek lub wprowadzania do obrotu pewnych maszyn jest uzasadniony lub jest częściowo uzasadniony, wydaje się *prima facie*, że

mogą one jedynie przeszkodzić wprowadzeniu do obrotu lub oddaniu do użytku maszyn, o których mowa w akcie Komisji uznającym środek krajowy za uzasadniony. Wydaje się bowiem *prima facie*, że to Komisja dokonuje oceny konieczności przyjęcia takich środków, przy czym następnie państwa członkowskie mają, jak się wydaje, obowiązek przyjęcia użytecznych środków, których wymaga takie stwierdzenie, to znaczy wycofania maszyn z rynku i zakazania wprowadzania ich do obrotu lub oddawania do użytku, jeśli zagrażają zdrowiu i bezpieczeństwu osób zgodnie z art. 2 ust. 1 dyrektywy. Nie jest wykluczone zatem, że państwa członkowskie nie dysponują *prima facie* żadnym zakresem swobody, kiedy są adresatami takiego aktu.

Ponadto o ile prawdą jest, że inne podmioty niż te, które są adresatami decyzji, mogą twierdzić, iż dotyczy ich ona indywidualnie tylko wtedy, gdy decyzja ta dotyczy ich ze względu na określone cechy, które są im właściwe, lub sytuację faktyczną, która wyodrębnia je spośród wszystkich innych osób i w ten sposób indywidualizuje je w sposób analogiczny do adresata tej decyzji, o tyle nie jest wykluczone *prima facie*, że tenże akt Komisji dotyczy strony skarżącej indywidualnie, jeśli dotyczy

wyrażnie i wyłącznie produkowanych przez nią maszyn.

(por. pkt 50–52, 56, 57)

4. W ramach postępowania w przedmiocie środka tymczasowego pilny charakter powinien być oceniany pod kątem konieczności orzekania tymczasowo, celem uniknięcia poniesienia przez stronę wnoszącą o zastosowanie środka poważnej i nieodwracalnej szkody. O ile poza wyjątkowymi okolicznościami szkoda o charakterze materialnym nie może być postrzegana jako nieodwracalna lub nawet trudno dająca się naprawić z uwagi na fakt, iż może ona zostać finansowo skompensowana w późniejszym okresie, o tyle zastosowanie środka tymczasowego jest uzasadnione, jeżeli okaże się, że brak takiego środka spowodowałby, że strona skarżąca znalazłaby się w sytuacji, która mogłaby zagrozić jej bytowi przed zapadnięciem orzeczenia kończącego postępowanie główne. Nieuchronność szkody nie musi być wykazana z całkowitą pewnością, wystarczy jednak — w szczególności gdy powstanie szkody uzależnione jest od zaistnienia kilku czynników — by była ona przewidywalna z wystarczającym stopniem prawdopodobieństwa.

Decyzja Komisji mająca na celu *prima facie* narzucenie wszystkim państwom

członkowskim przyjęcia środków ograniczających wymianę handlową, takich jak środki ustanawiające zakaz wprowadzania na rynek i do obrotu niektórych maszyn z powodu ryzyka generowanego przez te maszyny dla zdrowia i bezpieczeństwa osób, może naruszać reputację przedsiębiorstwa produkującego te maszyny. Takie naruszenie winno zatem zostać uznane za zdarzenie wyrządzające szkodę. W istocie tego rodzaju naruszenie reputacji handlowej przedsiębiorstwa i reputacji bezpieczeństwa jego produktów wyrządza szkodę, która z racji trudności w ocenie jej wysokości jest trudna do naprawienia. Taka szkoda może zostać ponadto uznana za poważną, jeśli naruszenie takie może, z powodu omawianej decyzji, wywierać skutki we wszystkich państwach członkowskich, a w konsekwencji na wszystkich rynkach, na których działa skarżąca, a nie tylko na jednym z nich. Takie naruszenie jej reputacji może pociągać za sobą niemożliwe do naprawienia skutki dla jej produkcji,

zarówno w rozpatrywanym sektorze, jak i w innych sektorach jej działalności, a w konsekwencji co do jej globalnej sytuacji finansowej. Zatem ryzyko, że zostałaby ona szybko doprowadzona do upadłości, nie wydaje się czysto hipotetyczne, lecz przeciwnie, można je przewidzieć z wystarczającym stopniem prawdopodobieństwa.

Mając na względzie te okoliczności, wykonanie omawianej decyzji Komisji może wyrządzić skarżącemu przedsiębiorstwu poważną i nieodwracalną szkodę, zagrażając jego egzystencji, a zatem pilny charakter wnioskowanych przez nią środków wydaje się niezaprzeczalny.

(por. pkt 121–123, 136, 137,
142–144, 146)